

var inde, da der skulde gøres noget. Dette har i høj Grad vor Tilslutning, men naar man saa staar overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal gøre noget blot for at gøre noget, og man ikke kan opnaa, at det, man gør, giver Løfte om tilstrækkelige Resultater og Frugter, ja, saa maa man jo vælge at være med til at gøre det, som man ikke kan anse for at være formaalstjenligt.

Den ærede Ordfører var dernæst inde paa at omtale de Bestemmelser, der findes i Forslagets § 1, og nævnte, at det havde været et Krav fra alle Partiers Side, at Nationalbanken skulde opfylde sine Forpligtelser, og dette har jo ogsaa vundet Tilslutning hos det Parti, jeg tilhører, men ganske vist under Forudsætning af, at man satte Banken i Stand dertil. Nationalbankens Anerkendelse deraf synes jo at have været Grundbetingelsen for de andre tre Partier, naar de har kunnet gaa med til den Ordning, der var foreslaaet, men jeg ser ikke, at de har faaet denne Betingelse opfyldt. Nationalbanken har den juridiske Forpligtelse, sagde den ærede Ordfører, men den ærede Ordfører kan vist ikke faa Nationalbanken til at overtage den juridiske Forpligtelse, som han ønsker og kræver; det har og maa Nationalbankens Ledelse ogsaa have store Betænkeligheder ved, og jeg tror altsaa ikke, at den Forudsætning, som skulde være til Stede, og som den ærede Ordfører siger den hele Ordning hviler paa, vil kunne opfyldes.

Da vi fra vor Side gik til denne Forhandling, var det med Ønsket om at søge Opgaven løst paa en saa omfattende Maade, at Valutaspørgsmaalet dermed kunde være endeligt løst, og naar den ærede Ordfører ogsaa lod Landstinget tilflyde Meddelelse om, hvad vi havde talt om i Udvalget, men hvad der jo ikke fremgaar af noget Forslag her, nemlig Spørgsmaalet om Tilvebringelse af et større Beløb for derigennem at gøre Opgavens Løsning mere omfattende, saa var det jo ikke alene vor Tanke dermed at lægge en hel Del Penge hen i Statskassen, som maaske kunde misbruges; nej, det var først og fremmest Meningen at faa hele Gælden til Nationalbanken slettet, ikke alene de 40 Mill. Kr., men tillige det Overtræk, der gennemsnitlig er og har været. Sagen er jo ikke den, som man maaske kunde tro efter at have hørt den ærede Ordførers

Udtalelser; at der paa visse Tider af Aaret vel kan være et Minus i Statskassen, og at man derfor trækker paa Nationalbanken, men at der saa til andre Tider er et Plus, der udjævner det. Saaledes er Forholdet ikke. Efter de Opgivelser, som vi har faaet angaaende Statens Mellemværende med Nationalbanken, er der et konstant Minus; det kan vel i nogle Maaneder blive udslettet, men gennemgaaende kan man ikke hjælpe sig uden at ty til Nationalbanken. Statskassens Indtægter fylder ikke saa rigeligt, at de kan dække det Minus, som for store Statsudgifter har paaført Statskassen. Men endelig er der ogsaa andre Spørgsmaal, som ikke er uden Betydning. I det Aar, vi nu gaar ind i, udløber saaledes et af de Laan, der blev stiftet under Krigen, et Laan paa 60 Mill. Kr., og det vilde efter vor Mening være meget heldigt, om man i alt Fald kunde nedbringe et saadant Laan noget og ikke skulde erstatte det med et lige saa stort nyt Laan. Men hvis dette ikke skal ske, maa man til en ny Skatteudskrivning og det i Løbet af meget kort Tid; den Sag maa vel løses, inden Rigsdagen skilles. Det vil derfor bibringe Tilhørere og Læsere et forkert Billede, naar man uden nærmere Forklaring fremkommer med den Oplysning, at det konservative Folkeparti har villet have en Skatteudskrivning dobbelt saa stor som den, der var krævet af Regeringen.

Opgavens Omfang er altsaa blevet betydelig indskrænket under Sagens Behandling. I Stedet for at gøre, hvad man kunde gøre for paa en Gang at løse Valutaspørgsmaalet, indskrænker det her foreslaaede sig i alt væsentligt til, at man betaler Nationalbanken de 40 Mill. Kr., som denne har laant Staten til Afstyvning af Landmandsbanken. Det drejer sig altsaa om en ren Skattelov til Dækning af dette ene specielle Statslaan, de 40 Mill. Kr. Hvis man nu indskrænker sig til denne Opgave, gælder det jo ogsaa her om at finde den mest hensigtsmæssige og forsvarlige Løsning. Men her er der sket det, at man har imødekommet Regeringen, idet man accepterer dennes Indkomstskattelov imod at faa kvitteret Formueskatten og delvis faar det manglende Beløb erstattet med nogle separate Skatter paa ganske enkelte Artikler. Det, man har vendt sig til, er